

Sygnatura akt II C 599/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. F.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 599/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 listopada 2018 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko M. F., powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 8143,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 13 czerwca 2018 roku powód nabył od W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 18 czerwca 2015 roku. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: niespłacona kwota kapitału - 5328,37 zł, kwota kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela - 2493,66 zł, kwota odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od występowania zaległości w spłacie do 11 czerwca 2018 roku - 157,56 zł, kwota odsetek naliczonych przez powoda od dnia 12 czerwca 2018 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu - 163,50 zł.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 16, wyciąg z rejestru funduszy k. 17-21, odpis KRS k. 22-29, pismo k. 101-108)

W dniu 11 grudnia 2018 roku Starszy Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2169827/18 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 7v.)

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Wnosiła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady i wysokości. Zaprzeczyła, aby powód nabył wierzycelność.

(sprzeciw k. 8v-9)

Postanowieniem z dnia 20 marca 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę niniejszą do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 11v)

W dniu 17 września 2019 roku pozwana reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła nadto, że powód nie wykazał, aby pozwana miała możliwość zapoznania się z warunkami umowy, aby pozwana uzyskała jakiegokolwiek świadczenie pieniężne z tytułu umowy, i że wobec tego powstał po jej stronie obowiązek zapłaty. Według pozwanej powód wykazał też, aby doszło do skutecznego przeniesienia tej wierzycelności.

(pismo k. 116-119v, pełnomocnictwo k. 121)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczkobiorcom pożyczek po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w ramowej umowie pożyczki; umowy zawierane były za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Przedmiotem umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie pożyczki z uwzględnieniem rat i terminów płatności wynikających z harmonogramu. W celu złożenia wniosku, zawarcia umowy oraz otrzymania pożyczki pożyczkobiorca m.in. zobowiązany był do posiadania konta na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz zaakceptowania warunków umowy ramowej i tabeli kosztów.

(umowa ramowa pożyczki k. 83-87)

W dniu 4 czerwca 2018 roku pomiędzy W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. została zawarta ramowa umowa przelewu wierzycelności w ramach procesu sekurytyzacji. Umowa określała zasady współpracy między stronami umowy, polegającej na cyklicznym nabywaniu przez nabywcę od W. wierzycelności należących do W..

(wydruk umowy k. 30-39)

W dniu 13 czerwca 2018 roku pomiędzy W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzycelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Przedmiotem umowy były wierzycelności według stanowiącego załącznik nr 1 do umowy wykazu wierzycelności, w którym pod pozycją 1181 wyszczególniono wierzycelność wobec dłużnika M. F. z tytułu umowy z dnia 18 czerwca 2015 roku.

(umowa k. 40-41v, oświadczenie k. 42, załącznik do umowy k. 43-45, pełnomocnictwa k. 46-48v, odpisy KRS k. 49-53, k. 54-56v)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgłoszone w sprawie roszczenie oparte zostało na treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r., poz. 1528), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Pozwana kwestionowała zarówno zawarcie umowy z W..pl sp. z o.o. /k.119v/, jej wykonanie przez tą spółkę, jak też, aby powód był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego wierzytelności z tytułu umowy pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, oznaczona w sposób dostateczny, tzn. określająca strony stosunku, świadczenie i przedmiot świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego, III CKN 423/98).

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę, o której mowa w pozwie tj. umowę pożyczki z dnia 18 czerwca 2015 roku. Nie wykazał też, aby W..pl wykonała świadczenie wynikające z tej umowy na rzecz pozwanej.

Wprawdzie powód do pozwu dołączył treść ramowej umowy pożyczki, która pozwala poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki na warunkach wskazanych w pozwie. Powód do zamknięcia rozprawy złożył niepodpisaną przez pozwaną umowę pożyczki, formularz informacyjny a także potwierdzenie wypłaty na rzecz pozwanej kwoty 4150 zł z dnia 4 maja 2017 roku. W tym miejscu podkreślić należy, że powód (jak podał w pozwie) dochodził roszczenia z tytułu umowy pożyczki z dnia 18 czerwca 2015 roku. Do akt sprawy zostały złożone także załączniki (nie podpisane przez którąkolwiek ze stron), gdzie mowa jest o umowie ramowej zawartej w dniu 3 maja 2017 roku (k. 82v-83), oraz o kwocie wypłaty w wysokości 7992,61 zł. Z kolei w treści informacji na k. 62 wskazano, że część kwoty 7992,61 zł przekazano na pokrycie innego zobowiązania, jednak powód nie wyjaśnił nawet z jakiego tytułu takowe zobowiązanie pozwana miałaby posiadać.

Złożone przez powoda – do dnia zamknięcia rozprawy - dokumenty są to dokumenty prywatne, nie powiązane z konkretnymi osobami jakie miały być ich autorami, więc ich moc dowodowa jest ograniczona; w świetle braku innego materiału dowodowego, stanowią one jedynie kontynuację twierdzeń procesowych powoda i równie dobrze mogłyby stanowić część uzasadnienia pozwu, a nie dowód na zasadność jego żądania. Jednakże dokumenty te nie mogą być dowodem na to, że doszło do zawarcia i wykonania umowy pożyczki. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że umowa, formularz informacyjny, tabela kosztów zostały doręczone pozwanej przed zawarciem umowy (art. 384 § 4 k.c.), oraz że zaakceptowała ona treść tych dokumentów /o czym mowa także w § 84 § 2 ust. 1 pkt e załączonej umowy/. Gdyby nawet przyjąć, że pozwanej doręczono taki formularz, to powód nie wykazał, aby pozwana złożyła oświadczenie woli w opisany w nim sposób. Żaden ze złożonych przez powoda dowodów nie potwierdza, że pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy i złożyła wniosek, co skutkowałoby przyjęciem akceptacji przez pozwaną warunków wynikających z treści złożonej ramowej umowy pożyczki. Powód nie dołączył do pozwu potwierdzenia doręczenia pozwanej umowy na trwałym nośniku. Brak także jakiegokolwiek dowodu przekazania do dyspozycji pozwanej kwoty pożyczki wynikającej z umowy z 18 czerwca 2015 roku. Ostatecznie stwierdzić należy, że choć powód wykazał, że pożyczkodawca dysponował danymi osobowymi pozwanej, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwana złożyła jakiegokolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarła umowę pożyczki. Strona powodowa nie złożyła wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki złożonego w systemie informatycznym. Brak jest zatem w aktach rozpoznawanej sprawy oświadczenia pozwanej potwierdzającego wolę zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29

ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki). Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Powód, który powołuje się na nabycie wierzytelności w wyniku cesji powinien bowiem wykazać wszelkie okoliczności, które obciążałyby pierwotnego wierzyciela, gdyby to on wytaczał powództwo.

Niezależnie od powyższego, słuszność ma pozwana wskazując, iż powód nie wykazał roszczenia co do wysokości. Nawet gdyby powód wykazał zawarcie umowy z dnia 18 czerwca 2015 roku, o której mowa w pozwie, to brak dowodu na okoliczność z czego wynika kwota kapitału określona w pozwie, oraz na jakiej podstawie powód żąda bliżej niesprecyzowanych kosztów w wysokości 2493,66 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił przedmiotowe powództwo, orzekając jak w pkt 1 sentencji.

Na marginesie należy wskazać, że Sąd nie badał w niniejszej sprawie kwestii przedawnienia, mając na uwadze, że przedawnieniu mogą podlegać jedynie wierzytelności istniejące. Powód nie wykazał istnienia wierzytelności. Z tożsamyh względów Sąd nie rozpatrywał pozostałych zarzutów zgłoszonych przez pozwaną.

O kosztach procesu, jak w pkt 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl, którego powód, jako strona przegrywająca sprawę na żądanie pozwanego, obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1800 zł (§ 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.